

LA CAPA

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

En Joan Mirangels no era gaire espavilat però ell no ho sabia. Als Caputxins a on anava a estudi anava passant els cursos i els pares estaven cofois, clar que tot això era degut a un oncle avi que era el monjo que manava , és a dir el prior.

En Joan o en Mirangels que l'anomenaven els companys era prou popular, els seus pares eren una fortuna consolidada aquells anys vint del segle passat. Però encara que era prou afable i enginyós tenia una particularitat que el diferenciava dels seus amics, era el més baix.

Era tan menudet que quan li va tocar d'anar a la mili, no va arribar a l'alçada mínima pel que no va haver-hi d'anar a "servir" cosa que ell li nva alegrar un munt, les armes no li agradaven gens.

Quan els seus pares feien caceres a la finca que tenien al berguedà, ell patia i quasi sempre no es trobava bé, li feia angunia les pobres bestioles que veia posades a renglera a la lliça de la masia mortes i ensangonades.

El baró de la Blava amic del pare, va intentar animar al noi perquè fos més arriscat i sols va aconseguir que quan la minyona digues ; senyorets ha arribat el senyor Baró, ell corria a amagar-se a la pallissa sota palla i quasi ofegan-se amb tant de boll que hi havia, segur que el masover no havia batut prou bé la xexa.

En Joan era prou feliç , era jove tenia diners , el que no tenia era xicota, però ell ho arreglava anant a un prostíbul que deien tenien les noies més guapes de Barcelona, fins a un dia que va tenir un ensurt, li va semblar veure el mostatxo del pare darrere una mossa rosa i grassoneta. Quin ensurt per Déu!

Va pensar que hi havia de posar remei, s'havia de vestir de forma que no fos reconegut i va posar mans a l'obra.

Al matí següent es va adreçar al sastre li va encarregar li fes una capa, ja que no en tenia cap i era hivern. Va contar els dies i les hores fins que va poder anar a recollir-la. Aquell vespre volia anar de "picos Pardos" com deia ell.

I va arribar la nit, després de sopar es va escapolar a la seva habitació i després de dir un Adeu pares surto amb els amics, va agafar la capa i va baixar escales avall com si l'empaites el dimoni, el ascensor sols servia per pujar, mai per baixar, eren anys vint.

Un cop al carrer s'embuti la capa, es va calar el barret fins als ulls i es va encaminar fins a la casa de les "nenes".

Abans d'entrar amb el braç es va amagar la cara, amb la capa que nomes se li veiessin els ulls. Va entrar i la madama el va saludar: Bona nit senyor Mirangels, que te fred?. Un amic que va veure a un recó li va cridar: Ei Joan sí que anem abrigats!

Llavors en Mirangels es va donar compte, que malgrat la seva vestimenta tothom el coneixia i va maleir la seva petita estatura i una angúnia fonda se li va recaragolar a dins seu , va passar la porta amb llàgrimes als ulls.

Aquell dia va començar a tenir complexos, ell que mai n'havia tingut i això el va marcar per tota la vida, però això ja és una altra història.